

Un viatge cap al refugi

Alexandra Astefanoali 3r A

Ja feia dies que la mare i el pare estaven preocupats. El pare va deixar la seva feina a l'oficina i la mare va deixar l'escola on ensenyava. El meu germà i jo estàvem de vacances i ens passàvem el dia llegint o dibuixant ja que els pares no ens deixaven sortir al carrer, era massa perillós. La meva ciutat, Alep, a Síria, havia estat presa de la guerra civil, que cada vegada era més violenta.

La nit abans del llarg viatge no vaig poder dormir. De tant en tant, podia sentir trets al carrer i em quedava mirant el meu germà Malek, que seguia dormint plàcidament. Vaig sentir la porta de la meva habitació obrint-se silenciosament, vaig fer-me l'adormida mentre veia com el pare, carregat amb dos grans motxilles buides, obria l'armari i hi posava a dins tota la roba que trobava. Confosa vaig decidir adormir-me.

-Aicha, petita, desperta... Malek, reiet, tut també... – va murmurar la mare suaument mentre ens destapava. En Malek i jo ens vam mirar estranyats, era massa aviat i estàvem de vacances. En vacances, per què la mare ens despertava tan aviat?

- Mare, què passa? – vaig preguntar-li.
- -no res, filla, eh... hem d'anar a un lloc, a visitar la família a Alemanya. Sento no haver-t'ho dit abans. Ara, ràpid, ens esperen-va afegir la mare mentre es posava el vel i la jaqueta.

Mitja hora després, ja dins el cotxe tot ple de motxilles i amb el meu germà en braços, podia veure per la finestra, com sortíem de la ciutat. Un a ciutat que des de fa mesos ja no era la mateixa... Les façanes de les grans cases abandonades, on el meu germà i jo jugàvem a fet i amagar, ara estaven tètricament decorades amb els forats de trets de metrallera. Les grans finestres de les cases dels meus veïns, ara buides, estaven trencades a causa dels trets i moltes estaven en ruïnes.

Alep, la ciutat que una vegada va brillar amb esplendor, ara està en ruïnes, plena de pols, en mans de joves armats, que no saben si maten en nom de Déu o si maten en nom d'ells mateixos.

Ni jo, Aicha, una nena de deu anys, ni Malek, el meu germà de cinc, no en teníem ni idea del llarg viatge que ens esperava. Un viatge en cerca del refugi de l'ombra freda de la guerra. Una guerra, per a nosaltres tan visible i tan òbvia, que no érem capaços de veure. Sens dubte, els meus pares, i la gent gran, sí.

Sabia que no tornaria. Sabia que això era un adéu. Sabia que me n'anava, però no sabia cap a on...

Ara, en el present, ja havent recorregut llargs camins a peu, havent travessat fronteres i mars, havent passat gana, calor i fred, la meva família i jo estem refugiats. Refugiats de la glaçada ombra de la guerra.

Miro les notícies en una estació de tren a Budapest i veig milers de persones recorrent el mateix camí que jo, alguns, fins i tot, perdent la vida en l'intent. Encara em queda camí, he vist moltes coses, he madurat en molt poc temps, m'he adonat que el viatge de visita a Alemanya, en realitat, és un viatge cap al refugi. I estic recorrent un camí cap al futur. Un futur incert. Això no ha acabat, però sé que quan acabi seré lliure.